

DJECA ČITAJU BAJKE

Na Dobriću je jučer s početkom u 20 sati nastupio Jozo Vrkić u sklopu festivalskog programa Književnici na festivalu. Došao je simbolično zvoneći svojim zvoncem. Rođen u Naklicama kod Omiša prije sedamdeset godina, održao je svoj 1356. književni susret. Na kraju njegova nastupa zamolio sam ga da mi odgovori na nekoliko pitanja.

NORA: Kad ste prvi put osjetili potrebu za pisanjem knjige?

Jozo Vrkić: Negdje kad sam imao 26 godina. Sjeo sam pokraj trešnje i sasvim slučajno napisao novelu Cvatnja. Za to djelo sam ujedno dobio i svoju prvu nagradu.

NORA: Kojom vrstom književnosti se bavite?

Jozo Vrkić: Pišem sve. Sve što mi padne na pamet, ali se najviše bavim obradom tekstova i stvaralaštvom za djecu. Mnogo godina sam putovao po Hrvatskoj da bi prikupljao bajke i obradio ih na svoj način. Pri tome sam pazio da kad pišem sačuvam usmenu predaju u onome što obrađujem. Volim Čehova i golemu rusku literaturu, te sam o tome napisao knjigu eseja I u Sibiru žive ljudi. Napisao sam i brojne druge knjige. Dugo bi trajalo nabrojiti ih.

NORA: Koja ste sve djela pisali za djecu?

Jozo Vrkić: Sve moje bajke koje sam obradio su namijenjene djeci, napravio sam 2 romana, putopise za mlade... Puno pišem za učenike i pogotovo njihove učitelje jer je to jako važno. O tome mislim dok radim na mojim bajkama.

NORA: U vašim djelima je jako naglašena narodna baština i narodna mudrost. Možete li nam reći nešto o tome?

Jozo Vrkić: Hrvatska baština je još neistražena, ali je Hrvatska usprkos tome treća u svijetu po svojoj baštini. Kad pišem, nastojim pisati govornim jezikom, nastojim imati ritma. Tražim poeziju u rečenicama iako se ne bavim poezijom, volim živahno pisati. Prošao sam sve otoke, sve

potoke, sve planine, sve doline svoje domovine.

NORA: Što vam simbolizira zvono kojim ste nekako specifično došli na vaše okupljanje?

Jozo Vrkić: To mi je jedna od prvih nagrada. Kad sam došao kući, tata je uzeo to zvonce i objesio na magarca jer nije mislio da je to neka velika nagrada. Ono je stalo magarcu oko vrata 15 godina, zbog toga mi je to zvonce jako drago.

NORA: Prije nekoliko dana je moja kolegica postavila pitanje Mladenu Kušecu čitaju li djeca dovoljno. Zanima me vaše mišljenje o tome.

Jozo Vrkić: Pa ne znam koliko djeca čitaju, ali znam da puno čitaju bajke. Bajke su i ljubić i krimić i horor i humor. U tome je tajna bajke jer sadrži sve u jednom. Kako narod kaže, majke se boje bajke, ali djeca uživaju.

NORA: I zadnje pitanje, čuo sam da nemate mobitela, kako se snalazite bez njega?

Jozo Vrkić: Nemam svoj, ali mi je žena prije puta dala svoj i dala mi upute. Na broj 1 nema ničega, na broju 2 mi je žena, 3 i 4 kćeri, a na 5 i 6 sinovi. Samo to pritisnem i onda ih dobijem. To je sve što znam s mobitelom.

Na kraju intervjuja se sjetio pa mi doviknuo: Josipe, pa mi smo imenjaci! Da sam malo mlađi, prije bih se sjetio toga, rekao mi je, te je s tim završio moj intervju.

Josip Mrđen, 8.r